

MARTIN MOUDRÝ

TEMNÉ ZABLESKY

Martin Moudrý

TEMNÉ
ZÁBLESKY

LEONARDO

Ondřeji Čadovi, Eudoxovi, Saille a vůbec všem, kteří si tuhle knihu přečetli jako první.

A samozřejmě Romisonovi, bez kterého bych se psáním vůbec nezačal

Martin Moudrý

TEMNÉ ZÁBLESKY

Copyright © 2006 by Martin Moudrý

Cover art © 2006 by Barbara Lech

For Czech Edition © 2006 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-85951-97-4 (PDF)

ISBN 978-80-85951-98-1 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-85951-99-8 (ePub)

ISBN 978-80-7477-000-5 (mobi)

Obsah

Začátek konce	6
Doma.....	29
Hájovna.....	83
Otrok.....	141
Vzpouora.....	170
Admirál.....	198
Vítěz.....	217
Přípravy.....	228
Zabíjení.....	258
Policejní stanice.....	290
Organizace.....	325
Na lodi.....	354
Konec začátku.....	365
Nový začátek.....	389

Začátek konce

„Vstávej, zlato, musíš na pracák,“ vetřel se mi do snů hlas mé lepší polovičky.

„Hmmpff, grrr,“ odvětil jsem do polštáře, otočil se na záda a odstranil si z jazyka pár nechutných oslintaných nití. Ty povlaky nějak nedrží pohromadě, nebo mám moc hladové sny. Nevím. Protřel jsem si oči, posadil se a pokusil se na první pokus dostat do papučí. Samozřejmě, že se to nepovedlo. Nevím, čím to je – bud’ mám po ránu smysly rozhozené víc, než bych čekal, nebo mi v noci někdo ty mizerné bačkory přendává tak, abych do nich nevlezl ani omylem. Mátožně jsem zamířil do koupelny a v duchu proklínal celý svět včetně mé milované – vzbudila mě z prvního pěkného snu za tenhle měsíc a ještě kvůli pracáku. Je jen málo míst, kam chodím tak nerad. Nerudná baba u přepážky, třicetiletá rodina tmavší pleti okupující všechny židle v čekárně, v boxech apatické úřednice, které by člověku nenabídly práci, kdyby jim vhodný inzerát blikal do očí intenzitou jaderné exploze. A ještě je tam nechutné vedro. Prostě začátek dne, jaký byste nepřáli svému nejhoršímu nepříteli. Já si v téhle souvislosti vzpomněl na šéfa z mého minulého zaměstnání a trochu jsem svůj názor přehodnotil – možná bych takový den přece jen někomu přál. Určitě bych takový den někomu přál. Zcela jistě.

„Co je zas sakra s tou vodou?“ houkl jsem na manželku tónem, jaký si šetřím speciálně na podobná rána.

„No co by bylo, zas neteče,“ odvětila v poklusu ke dveřím. Perfektně upravená, nalíčená, s nadšeným výrazem na krásně namalované tváři. Určitě se stihla zprovoznit dřív, než voda přestala téct. Pomyslel jsem si cosi o člověku stíhaném osudem a vyčistil si zuby pomocí minerálky.

„Nezapomeň se oholit, lásko,“ připomněla mi ještě má drahá a zaklapla za sebou dveře. Miluju ji víc než cokoli jiného, ale jsou chvíle, kdy bych ji s nadšením uškrtil. Kdo se kdy pokoušel oholit za asistence slazené pomerančové minerálky, ten mě pochopí. Kdo ne, neví nic o životě. Prohrábl jsem si lehce zvaleného ježka (ježek se češe tak, že se namočí, ale v téhle situaci...), ustrojil se a se

strojeným úsměvem vyrazil na úřad práce. Když se prý člověk usmívá, navozuje mu to dobrou náladu. Nevím, kdo na to přišel, ale nejspíš to byl nějaký americký psycholog, který se celé dny válí v krásném koženém křesle, ve kterém se ani v takovémhle počasí nepotí zadek, a jenž nikdy neslyšelo nějaké České republice a jejím geniálním systému práce s nezaměstnanými.

„Nejsem rasista, nejsem rasista,“ zpěvně jsem si zanotoval, když jsem ve druhém poschodí přeskakoval kaluž zvratků původně patřících někomu z nejbližšího bytu. Už dva roky tam žije rodina, která popírá minimálně deset fyzikálních zákonů jen tím, že byt je dva plus jedna a jich je dvacet jen v případech, že nepřijdou na návštěvu příbuzní.

„A to máme dneska sociální dávky,“ povzdechl jsem si ještě, odkopl pár neuvěřitelně páchnoucích bot z cesty a vyšel do krásného slunečného dne. Nemám rád slunečné dny, nemám rád horko a nemám rád svůj život. A s tím úsměvem to nepomáhá, kdybych se rozkrájel.

Cestou na úřad se nic zvláštního nestalo, a tím pádem jsem tam dorazil ve stejně skvělé náladě, v jaké jsem opouštěl byt. Nějak takhle se rodí masoví vrazi. Nejspíš.

Nevím, jak to dělají, ale na úřadu práce mají vždycky takovou teplotu, že by se v místnosti dal uvařit čaj jen tím, že se voda nechá chvíli stát bez povšimnutí. Začal jsem se potit dřív, než jsem překročil práh dveří. Když jsem po půlhodině konečně přišel na řadu u „recepc“, byl jsem jako po průchodu Niagarskými vodopády. Slečna za přepážkou se štítivě podívala na můj průkaz (ano, je trochu zmačkaný, zmokl jsem s ním v kapse, co má být?) a podala mi kartičku s číslem.

„Bezva,“ ucedil jsem mezi zuby při pohledu na světelnou tabuli. Pochopitelně se na ní u mého boxu skvělo číslo jedenáct, kdežto já měl na kartičce zalité v umělé hmotě krásnou třiatřicítku. Rezignovaně jsem se opřel o zeď v nejtemnějším rohu a snažil se necítit specifický odér všech přítomných. „Nejsem rasista, nejsem rasista, nejsem rasista,“ opakoval jsem si v duchu mantru, která samozřejmě ani v nejmenším neuklidňovala.

Když jsem se po dvou hodinách civění do zdi a poslouchání romského nářečí dostal na řadu, byl jsem potom naprosto prosáklý, bolely mě nohy a říkal jsem si, jestli opravdu mělo cenu posílat šéfa tenkrát do krajin, kam slunce nikdy nezasvítí. Jasně, byl to prvotřídní idiot, který neměl o konstruktérině ani ponětí a nedokázal pochopit ani to, že tyhle levné hřídele opravdu, opravdu, ale opravdu nemohou přenášet požadovaný kroutící moment, ale kdybych se tehdy ovládl, nemusel jsem teď procházet (prostávat) tímhle očištěm. Pozdě bycha honit.

„Bohužel, nic pro vás nemáme,“ oznámila mi zrudně slečna v boxu. Vypadala na šestnáct, mávala rukama ve vzduchu, aby jí zaschl lak a tvářila se, že tuhle větu občas vykřikuje ze spaní. Nedivím se jí, já to dělám taky.

Propálil jsem ji pohledem skrz černé zrcadlovky a opustil kancelář. Vystál jsem dvě hodiny v nesnesitelném vedru a puchu jen proto, abych se dozvěděl, že mám přijít za měsíc. Není ten život skvělý?

„Na sociálku mě dneska nikdo nedostane,“ řekl jsem před úřadem při pohledu do rozpáleného slunečního kotouče. Mívají tam (na sociálce, ne na slunci) ještě větší teplo než na úřadu práce a rasistou se tam nestane jenom silně osvětlený člověk při první návštěvě.

„Je sice trochu brzo,“ pokračoval jsem ve svém vnitřním monologu, „ale takový nezaměstnaný si to jednou za čas může dovolit,“ ospravedlnil jsem se sám před sebou a vyrazil do nejbližší hospody. Takové správně vychlazené pivíčko mi přece musí zvednout náladu.

„Nazdar chlapi!“ zahalekal jsem už od dveří.

„Nazdar, inženýrskéj,“ odpověděl mi barman Karel, kterému všichni říkají Chozé, protože se příjmením jmenuje Chroustal a Donutilovu historku zná snad každý.

Kromě něj bylo v hospodě poněkud mrtvo – v rohu vyspával jakýsi cizí bezdomovec a u prostředního stolu mě s otevřenou náručí vítal kamarád Martin.

„Nazdar, chlope,“ přivítal mě, a než jsem se pořádně usadil, už přede mnou stála krásně orosená sklenice. „Tak jak jde život?“

vyzvídal Martin poté, co jsme si přitukli a s chutí na jeden zátah vyžahli skoro tři čtvrtiny zlatavého obsahu.

„Ale, ani se neptej,“ zavrčel jsem a schoval brýle do kapsy (v hospodě je krásné přitnutí, navozující představu příjemného chládku), „na pracáku jsem byl a na sociálku mě nikdo nedostane.“

„Jak já ti rozumím,“ pokýval soucitně hlavou Martin, „určitě tam bylo i v takovejhle den dost temno, co?“

„Jako bys tam byl,“ chmurně jsem se usmál – ani jeden z nás není rasista, ale ze sociologického stavu naší vlasti je nám mírně řečeno na blití.

„A práci ti tam taky nedali, co?“ pokračoval kamarád a gestem informoval Chozého, že brzy dojdou životodárné tekutiny ve sklenicích.

„Bohužel, nemáme vám co nabídnout,“ napodobil jsem slepici z boxu tak věrně, až se Martin neubráníl srdečnému smíchu. Trochu mi tím zvedl náladu.

„Kdyby mi berňák nešlapal tak na paty, tak máš u mně fleka hned,“ zasmušil se pro změnu Martin.

„A kdybych byl účetní a ne strojař, chceš říct,“ dodal jsem já.

„No jasně,“ pokrčil Martin rameny smutně. Má jakousi marketingovou společnost, či co a jen tak tak se drží nad vodou. Práci účetního bych se neubráníl – je to lepší, než žít za tři tisíce od sociálky – ale marketing, daně a podobné věci šly vždycky mimo mě s takovou cílevědomostí, jako bych měl v mozku nějaký blok týkající se peněz. Tohle základní nepochopení jsem si vždycky omlouval nějak tak, že je to všechno uměle vymyšlené, na rozdíl od čistě logické strojařiny. Kdyby bylo na mně, tak dodneška funguje a vzkvétá maximálně tak výměnný obchod. Cokoliv navíc mi připadalo jako nesmyslná nadstavba sloužící k tomu, aby se lidi od marketingu měli čím živit.

„Radši se kouknem na televizi,“ navrhl Martin a já jen pokýval hlavou – situace ani jednoho z nás nebyla taková, aby nás těšilo bavit se o ní nad prvním (dobře, druhým) ranním pivem. Pokud se propracujeme tak k šestému, sedmému, možná nás začne těšit si na ni stěžovat, ale to je prozatím poměrně vzdálená budoucnost.

„Hm, zprávy,“ zamručel jsem, když se obraz vyjasnil. Na tuhle ranní dobu jsou zprávy poněkud neobvyklá událost, pokud si pamatuju. Ale televizi jsem nesledoval už poměrně delší dobu, takže co já můžu vědět. „Na obloze se tohoto rána zčistajasna objevila řada jasných světelných bodů,“ odříkával právě moderátor a já poněkud zbystřil. Cestou na očistec se mi zdálo, že na nebi je nějak moc svítících fleků, ale vysvětlil jsem si to ve své mizerné náladě tím, že možná probíhají nějaké vojenské manévry. Teď tahle teorie dostala první povážlivou trhlinu. A získal jsem pocit, že jich bude víc.

„Nevíme, o co se jedná a z oficiálních míst jsme nedostali žádnou odpověď,“ pokračoval mladý dynamický reportér a každé druhé slovo zdůrazňoval razantním pokývnutím hlavou, „nicméně jsme získali několik vysvětlení od osob, které se pozorováním oblohy zabývají ve svém volném čase.“ Následoval sestřih krátkých rozhovorů s několika lidmi, kteří by se většinou dali označit termínem „blázniví ufologové“. Už jen podle toho, jak vypadali.

„Jéžiš, to jsou kraviny,“ pravil Martin poté, co jeden z amatérských astronomů prohlásil, že se s nejvyšší pravděpodobností jedná o meteoritický roj mířící přímo k naší planetě. Chlapík vypadal, jako by celou noc nosil zásoby do svého soukromého protiatomového krytu, který si postavil za podobným účelem, jako je například přilet mimozemšťanů nebo právě zbloudilý meteoritický roj. „Taky si myslím,“ ze srdce jsem s ním souhlasil.

„Já vám nevím, chlapi,“ ustaraně prohlásil Chozé, který se postavil k našemu stolu a se zachmuřenou tváří sledoval obrazovku spolu s námi.

„Kdyby na nás letěly nějaký šutry, tak to minimálně amíci vědějí půl roku dopředu,“ prohlásil Martin sebevědomě.

„Já ti nevím, Marťo,“ hádal se barman, „amíci pořád snižují rozpočet na sledování oblohy, tuhle jsem to někde četl, tak je možný, že si tohohle nevšimli.“

„Vždyť je to přes půl oblohy, jak by si toho mohli nevšimnout,“ zaťukal si Martin prstem na čelo. Já je sledoval s celkem smíšenými pocity. Na jednu stranu jsem věděl, že Američani opravdu snižují drasticky výdaje na vesmírný program, aby měli peníze na vleklou válku v Iráku, která se jim před deseti lety tak trochu vymkla z

rukou, a na stranu druhou mi bylo divné, že něčeho takového by si nikdo nevšiml. A že by to nezachytil ani žádný hvězdář amatér, kterých je v každé zemi na světě plno.

„Buďte chvíli zticha,“ skočil jsem jim do řeči, která se slibně rozvíjela v plnokrevnou hádku a znovu soustředil pozornost na hlasatele. Ten mezitím stačil vyzpovídat další ufology a teď rozvíjel vlastní teorii o mikrometeoritech hořících v horních vrstvách atmosféry.

„To je vůl,“ zavrtěl Chozé hlavou a já jen přikývl – hořící meteority v atmosféře by vypadaly podstatně jinak než to, co se na nebi ve skutečnosti ukazovalo.

„Tak jsme se zas hovno dozvěděli,“ prohlásil Martin poté, co zprávy vystřídal blok reklam. „Jako vždycky,“ řekl jsem já na oko klidně, ale někde uvnitř se mi začal rozlévat jakýsi nepokoj. Něco jako předtucha. Možná jsem divný, ale já na takovéhle věci dám.

„A jdu domů, ať ta moje nemá blbě řeči,“ rozhodl jsem se náhle a obrátil do sebe zbytek piva.

„Ale neblbni, vždyť je v práci, ne?“ nesouhlasil Martin s tím, že by měl zůstat v hospodě sám. „Dneska měla jenom nějakou schůzi, tak se vrátí před polednem,“ zalhal jsem já, zaplatil, nasadil si zrcadlovky a vyrazil do jasného světla venku. Provázely mě citové výlevy o dezertérech, fluktuantech a tak podobně.

Moje manželka se ve skutečnosti měla vrátit až někdy kolem čtvrté odpoledne, ale já měl takový pocit, že bych neměl sedět v hospodě na druhé straně města, když se děje něco divného. To „bez komentáře“ určené nejsledovanější (a nejneodbytnější) TV stanici u nás mě znervóznilo víc, než jsem si byl ochotný připustit.

„Tak čus zas někdy, dezertére,“ ozvalo se ještě za mnou a když jsem se otočil, uviděl jsem, že Martin se rozhodl nesesedět v hospodě sám a radši se vrací zpátky do firmy. Jako šéf má ostatně právo zajít si na jedno, dvě pivka, když má chuť. A když si myslí, že tam potká starého dobrého kamaráda, který psychicky neunese návštěvu pracovního úřadu. Tedy mě.

„Jo, jo, čau,“ mávl jsem na něj a vyrazil k domovu, oči upíraje na oblohu. Světelných bodů možná přibýlo, možná byly o něco jasnější,

to nevím. Co vím je, že mě i v takhle žhavý den dost zamrazilo. Tak říkajíc jsem cítil v kostech, že se chystá něco špatného.

Tenhle pocit se zřejmě zhostil více lidí – celou cestu jsem se musel vyhýbat individuím, která se zastavila uprostřed chodníku a s otevřenými ústy hleděla na oblohu. Možná je to dobrý způsob, jak snížit počet much v ovzduší, ale na druhou stranu to strašlivě ztěžuje plynulý chod pěší dopravy. „Ty mně taky, krávo,“ zabručel jsem si pod vousy, když se jakási matrána zastavila v půli kroku a ještě mi vynadala do slepých blbců, když jsem jí vletěl na paty.

Napadlo mě, že statistiky nejspíš nelhaly, když mluvily o vysokém procentu nezaměstnanosti v našem kraji – zevlujících lidí bylo všude opravdu pozhnaně na to, že pracovní doba začala minimálně před třemi hodinami. Já bojoval s pokušením taky se zastavit a civět na neobvyklý úkaz, ale ona předtucha mě hnala vytrvale k domovu.

Takže jsem zvedl hlavu k obloze až tehdy, když se ozval ten zvuk.

*

Nejdřív jsem si toho nevšiml, plně zaměstnán vyhýbáním se čumilům, ale pak se to stalo neodbytným a hlavně nepřeslechnutelným. Nejdřív to bylo jako takové basové hučení, ne hlasitější než čmelák zakopaný pět metrů pod zemí. Pak byly té země už jen milimetry a pak se čmelák rozrostl na velikost většího prasete. S patřičně navýšeným hlasovým fondem.

Když mě toto prase vytrhlo ze soustředěného slalomu mezi bližními, zastavil jsem se a otočil hlavu k nebi. Zjistil jsem dvě věci – za prvé je opravdu pohodlnější mít při tom otevřená ústa, a za druhé se světelné body zvětšily zhruba o polovinu, mají kolem sebe jakousi oranžovou korunu a tak nějak snově pomalíčku se pohybují.

Pak se sen skokem změnil v noční můru.

Hlučné prase se přetavilo v rozzuřeného draka, světelné body nabraly dramaticky na rychlosti a změnil se v ohnivě čáry.

Doslova.

Než jsem se stačil pořádně leknout, dotkla se první čára dlažby na náměstí asi dvě stě metrů přede mnou. Kašna se ve zlomku sekundy proměnila na smršť kamínků menších, než jsou ty do zapalovače,

dlažební kostky se rovnou vypařily a pak vše zmizelo v kouli ohně, která se zvětšila nepředstavitelnou rychlostí. Nevím, jak je to možné, ale přesně takhle jsem to viděl, i když se všechno muselo odehrát rychleji, než lidský zrak dokáže zaznamenat. Stejně tak jsem viděl, že pár desítek spoluobčanů bylo tlakovou vlnou roztrháno na kousky dřív, než se k nim dostal oheň.

Ten olízl celé náměstí, v mžiku proměnil přilehlé domy v planoucí krabice a vymýtil život v okruhu dobrých padesáti metrů.

Mě ještě tak šokovaně stačilo napadnout, jaká že to musí být teplota, že dokáže takhle rychle zapálit cihlové domy, když do mě a lidí okolo uhodila tlaková vlna, která se přihnala z náměstí do uličky, v níž jsme stáli, a cestou vysklila všechna okna.

A kdyby jenom okna.

Pár důchodců stojících nejbliž náměstí získalo perforaci vpravdě uměleckou a opravdu nevím, jestli za to mohla rozsekaná dlažba, kousky betonových laviček, nebo co vlastně. Bylo mi to jedno, jak jsem tak plachtil vzduchem s pocitem, že jsem dostal do ksichtu vzduchem o hustotě dobře namíchaného betonu. Prásklo to se mnou do výlohy cukrárny, sklo zazvonilo, zmrzlina zavoněla, prodavačka zaječela a já přes čírek krve tekoucí mi do levého oka zjistil, že sranda teprve začíná. Lépe řečeno, že první ohnivá čára byla opravdu první z mnoha. Z mnoha. Dům přes ulici získal jasné kontury, jak kdesi za ním dopadl další meteorit, nebo co to ksakru je. Sklo přešlo jako májový deštíček a já se honem hrabal na nohy a dál do cukrárny, než se zbytek výlohy rozhodne, že mě přepulí na dva menší, nebo aspoň vykastruje.

Vrhl jsem se za převrácený plastový stolek právě včas. Tlaková vlna z toho druhého výbuchu právě rozprskla okna na protějším domě na jemnou spršku lesklých střepů, ostrých jako žiletky. Věru nerad bych tímhle dostal do obličejů.

„Co se to dějééé!“ zaječelo mi cosi u ucha, až jsem se leknutím málem pomočil, což nedokázalo ani vesmírné bombardování.

„Nevím, ale nehýbejte se,“ osopil jsem se na blond stvoření, které mi svíralo ruku stiskem, za nějž by se nemusel stydět ani kalený svěrák. Podle růžové zástěry a jahodového úsměvu to byla místní zmrzlinářka. Celkem hezká, ale nemusela by mít hlas, po kterém

praskají zmrzlinové poháry, napadlo mě mezi myšlenkami na to, že nejspíš v příštích minutách bídně zhynu v apokalyptických plamenech. A že to začalo být čím dál tím pravděpodobnější – vysklený dům se zhroutil jako umírající dinosaurus, když dál v uličce vybuchla další vesmírná bomba. Jen třesk byl natolik zničující, že jsem přestal slyšet i vrískání blondatého svěráku.

A bylo hůř.

Prvních několik projektilů proti následujícím událostem vypadalo jako lehký jarní deštiček proti průtrži mračen. Rachot kamenů (nebo čeho) prolétajících atmosférou začal doslova trhat bubínky – musel jsem si při tisknout obě ruce na uši a přesto jsem měl pocit, že zvuk náhle získal pevné skupenství a je připraven toho náležitě využít a vymáčknout mi mozek z hlavy skrz oční důlky. Ještě jsem zahlédl, jak si prodavačka vedle mě rovněž tiskne ruce na uši a pak už jsem jen fascinovaně sledoval, co se venku děje – přes vyraženou výlohu jsme měli výhled kvalitní až až.

Obloha získala barvu dobře rozžhaveného železa se světlejšími, k zemi se stále spouštějícími pruhy. Vypadalo to jako zpomalený déšť žhavé oceli na pozadí kovářské výhně a v měřítku celého obzoru to působilo opravdu strašidelně. Staccato výbuchů získalo ten správný elán a stolek a všechno v místnosti začalo poskakovat, jak všude v okolí dopadaly další a další ty věci. Neslyšel jsem absolutně nic, hlava mě bolela jako rozdupaný střep a nejasně jsem cítil, že blond zmrzlinové stvoření se ke mně tiskne, ruce stále na uších, a němě klope pusou. Odhadl jsem, že to budou nejspíš standardní nářky ženské v nebezpečí, a pak jsem odvrátil zrak od mé spolence zpátky k uličce právě včas na to, abych zahlédl, jak protější zdevastovaný, vysklený dům dostává přímý zásah.

Znovu jsem viděl nějak zpomaleně – střecha se promáčkla, roztrhla, vzplála, cihly se přestaly tisknout k sobě v jemném spojení maltou a rozprskly se na všechny strany jako špatně pasující stavebnice, a chodník před domem se zvlnil jako vzteklý had. Had útočící na nás – dlažební kostky se zvedly, vrhly se proti zmrzlinovému krámu... a pak byla jen a jen tma. Je dokonce možné, že se mi ten poslední zpomalený záběr jenom zdál.

*

„Miláčku, pálí se ti snídaně,“ zahulákal jsem na manželku. Spalo se mi tak krásně a ona musí zrovna dneska spálit jídlo. A tak příšerně – vždyť to smrdí, jako by na pánvi obětovala angorskou kočku nějakému extra zvrhlému božstvu, sakra.

„Zlato, snídaně,“ zaječel jsem zplna hrdla a přišlo mi divné, že i když tak řvu, neslyším ani ono pověstné ň. Zařval jsem na plné pecky a odměnou mi bylo bodnutí tak hnusné bolesti, že jsem to ještě nezažil. Kupodivu ne v hlasivkách, ale v levé ruce.

*

„Au, sakra,“ zařval jsem jako tur a znovu nic neslyšel. Ani neviděl. Jen na obličejí jsem cítil nějakou pevnou hřejivou váhu a už jsem neměl pocit, že manželka pálí snídani. Spíš to byl dojem, že jsem se právě vrátil do hodně špatného snu.

Pravou rukou jsem si zašátral po obličejí a zjistil, že se po hmatu vůbec nepoznávám a že navíc necítím, že bych si po tváři šátral.

Zmáčkl jsem cosi měkkého a poddajného a můj obličej ožil a začal sebou šít. Vzpomněl jsem si na mladičku zmrzlinářku a napadlo mě, že holka zřejmě přežila a že možná dostanu facku, protože jsem jí zmáčkl levé ňadro.

Naštěstí to vypadalo, že byla v bezvědomí o něco déle, než já.

Jelikož se mi v dané poloze poněkud hůře dýchalo, nahmatal jsem dívčino rameno a razantně zatřásl.

Holka se probírala překvapivě rychle a ještě překvapivěji se ihned posadila a zmizela mi tak z obličejí. Do očí mě udeřilo jasné blikotající světlo a do nosu zápach, který se mi tak netaktně vepchal do snu. Jako by opravdu hořely nějaké chlupy a maso.

„A sakra,“ řekl jsem a prudce se posadil – cukrárna začala pěkně přihořívát a ani ne metr ode mě pokojně hořela nějaká mrtvola. Tak odtud ten smrad.

Napadlo mě, že bychom asi měli vypadnout dřív, než se nám kráček změní v pec a my v další pečení. „Vstávej, musíme vypadnout,“ řekl jsem – aspoň doufám, pořád jsem slyšel kulové a z nechápavého výrazu na tváři té holky se dalo odhadnout, že ona na tom není o nic líp. Popadl jsem ji tedy za předloktí a vyškrábal se na nohy. Kupodivu to vypadalo, že kamenná kanonáda, která mě poslala

do říše snů, mi zlomila jen tu ruku a ani do mě neprorazila díru. Jen bouli na hlavě budu mít asi pořádnou a tu krev tekoucí do oka bude třeba taky zastavit. Ale všeho do času. Už na první pohled jsem viděl, že hlavním vchodem to nepůjde – byl v jednom plameni a přes šlehající oheň bylo zřejmé, že ulice před domem není něco, po čem by se dalo bez problémů chodit. „Kde je tu východ?“ zařval jsem holce do ucha a připadal jsem si jako hluchý cestovatel, který právě vypadl z balónu. V krku mě pořádně píchlo a holka na mě zírala stejně nechápavě, jako před tím. „Co si člověk neudělá...“ pomyslel jsem si a rozhlédl se po místnosti. Zmrzlina v nerezových vaničkách už určitě dosáhla teploty varu, dřevěná podlaha začala doutnat a plameny nejspíš už delší dobu zlověstně hučely. Což jsem pořád neslyšel.

„Á, támhle,“ řekl jsem si znovu pro sebe, odkopl z cesty židli vytvarovanou do podoby čehosi postmodernistického, a táhl holčinu za sebou k něčemu, co mohl být východ do poloviny zasypaný hromadou cihel a roztráštěných dlažebních kostek.

Když jsem přes tu němou barikádu nahlédl do tmavé chodbičky, uviděl jsem, že to opravdu vede ven. „Lez, dělej,“ pobídl jsem ji a pantomimicky naznačil, co po ní chci. Tou dobou se nejspíš konečně probrala z mrákot, protože energicky přikývla a vyšvihla se na hromadu kamení. Nervózně jsem se otočil směrem k ohni – vypadalo to, že má rád zmrzlinu, když se tak rychle šířil.

„Au, doprdele práce, mám to asi zlomený,“ zařval jsem, když mi holka chtěla pomoci přes překážku a chytla mě za levačku. Na jednu stranu to byla svinská bolest, ale na stranu druhou jsem zjistil, že zase začínám slyšet. Což mě vyloženě potěšilo.

Sešoupl jsem se po spadané suti a vyrazil za slečnou k východu. Napadlo mě, jak to vypadá za tímhle domem – jestli hůř nebo líp než před ním. Vzápětí mě napadlo, že vesmírné projektily nejspíš popadaly minimálně na celé město, pravděpodobněji na daleko větší plochu, takže to všude bude vypadat víceméně stejně. A za třetí mě zasáhla myšlenka, že mám nejspíš obrovské štěstí, že ne jsem rozmačkaný na kaši i s jahodovou slečnou pod tunami zdiva. A že to nemusí vydržet.

Dívka vyběhla na ulici a já za ní v těsném závěsu. Co jsem uviděl, mě přimrazilo v půli kroku, takže jsem ani nešlápl na paty své spolence, které se totéž stalo přede mnou.

Krajina široko daleko vypadala jako z hodně, hodně špatného snu. A že špatných snů jsem už pár zažil.

*

V našem městě obvykle dohlédnete maximálně na dvě stě metrů, pak už je zeď dalšího baráku. Teď bylo vidět daleko, předaleko. Ale nepovažoval bych to za výhodu. Meteorická bouře zasáhla krajinu kam jen oko dohlédlo. Sem tam sice stály nějaké domy, ale hrubým odhadem vydržel tak každý desátý. A celý nezůstal stát ani jediný. Vypadalo to jako scéna z válečného filmu – trosky domů byly rozmetány po krajině, plameny šlehaly místy tak vysoko, jako by si někteří spoluobčané ve sklepě schovávali ropný vrt a ty domy, které stály, získaly opravdu zajímavé architektonické prvky – například díry ve střeších, stržené zdi, proražená průčelí a tak podobně. Nevěřil bych, jak takové bombardování dokáže změnit město, ve kterém jsem žil skoro třicet let. Kdyby se mě teď někdo zeptal, kudy se jde tam a tam, nedokázal bych mu odpovědět. Ale na druhou stranu těžko popisovat cestu, když místo ulic máte krátery, místo orientačních bodů hořící kupy cihel, betonu a pokrouceného kovu a místo lidí proudících těmi ulicemi roztrhané ohořelé mrtvoly. A těch mrtvol skutečně bylo.

Na první pohled to vypadalo, že jsme zůstali jediní živí na celé planetě – dva metry od nás leželo mladé mužské tělo v bílém triku, kterému tak nějak chyběla hlava a pár končetin (tomu tělu, ne triku). Jako protihodnotu získala mrtvola několik úlomků dlažebních kostek zaražených hluboko do masa. Čili triko nebylo ani tak čistě bílé, jako spíš červené s několika bílými skvrnami. Znechuceně a šokovaně jsem odvrátil zrak a uviděl další mrtvolu – tentokrát důchodkyni, které zřejmě tlaková vlna nebo nějaká troska strhla maso z obličej, takže se na nás šklebila odhalená lebka pokrytá tu a tam kousky masa. Hned vedle bylo něco, co vypadalo jako nepodstatná část pravého českého voříška – zbytek byl v okruhu snad padesáti metrů. Fascinovaně jsem se rozhlédl po okolí a jen tak tak v sobě udržel snídani (kterou jsem vlastně našťěstí neměl) – mrtvých byla plná

ulice a většina z nich vypadala daleko hůř než ty první, na něž padl můj zrak.

Moji pravačku znova sevřel minisvěrák a ozvalo se zalapání po dechu; následované výkřikem děsu a pak ještě nezaměnitelným zvukem žaludku obracejícího se naruby.

Odvrátil jsem hlavu, aby ve mně pach dívčích zvratků přece jenom nevyvolal touhu ukázat zdevastovanému světu, co jsem naposledy snědl a přejel očima horizont – vypadalo to, že bombardování přestalo někdy v době, kdy jsem byl v bezvědomí. Aspoň, že to.

„To není možný, to je sen, já se chci probudit, chci se probudit, chci se probudit,“ začala drmolit holka a s každým „chci se probudit“ zvyšovala hlas o jednu oktávu. Zřejmě upadala do šoku, ve kterém jsem já už buď byl, nebo se mu jakýmsi zázrakem vyhnul.

Vytrhl jsem jí nadloktí ze stále sílícího (!) stisku a vlepil jí jednu pořádnou facku levou rukou. Přitom jsem jen tak mimochodem zjistil, že ruku nejspíš nemám zlomenou, když s ní můžu takhle pěkně mávat. Holka zalapala po dechu a chytila se za pusu, na které se už začala rýsovat moje ruka. Snad jsem to moc nepřehnal. No, aspoň je zticha.

„Uklidni se!“ řekl jsem jasně a nahlas (nečekaně pevným hlasem), „tím ječením si moc nepomůžem.“ A dál jsem nevěděl, co říct. Trapné.

„Ale to... to... to nemůže být pravda,“ vykoktala holka a tak ztraceně se rozhlédla po tom, co ještě včera bylo normální město plné živých lidí. Teď to vypadalo jako předpekli v hodně špatném stavu.

„Buď si jistá, že to pravda je,“ houkl jsem na ni přísně – bylo mi jasné, že jenom můj pevný tón jí brání v psychickém zhroucení, „ber to tak, že se zkrátka stalo něco, cos zatím viděla jenom ve filmech. A že se s tím musíš vyrovnat.“ Sám jsem se divil, kam na takovéhle psychologické kecy chodím.

„Ale, ale...“ zablekotala a z očí jí vyhrkly slzy jako hrachy. Chytil jsem ji do náručí a pevně přitiskl na hrud'. Teplo cizího lidského těla prý příznivě pomáhá při vyrovnávání se se stresem. Co se mě týkalo, zařadil jsem si tuhle poučku hned vedle té o preventivním úsměvu.

Ale na holku to kupodivu zabralo. Sice se rozvzlykala, ale současně přestala dýchat, jako by měla každou chvíli explodovat a taky se pomalu přestávala třást, jak jsem ji tak pevně objímal.

Já se zatím rozhlížel dál po krajině a pomalu se snažil dostat do stavu, ve kterém bych byl schopen rozumně uvažovat. Ačkoliv jsem se na holku snažil působit jako ztělesněný klid, kdesi v hlavě mi to víc a víc nahlas řvalo, že se mi všechno zdá a že se za chvíli probudím doma v posteli. Čím byl hlas hlasitější, tím víc mi všechno okolo připadalo neskutečnější a tím víc mi to přišlo k smíchu. A taky se mi v hlavě zrodil takový divný, klouzavý pocit.

Když mi uniklo první hlasité uchechtnutí, škulbl jsem sebou a holka se ode mě odtrhla. „Ne!“ zařval jsem z plna hrdla a vší silou kopl do hromady doutnajících cihel. V palci mi vybuchla ostrá bolest a klouzání v hlavě přestalo. Cítil jsem, že kdybych to neudělal, zdravý rozum by mi pomalu sklouzl až do hřejivého, příjemného šílenství a já bych se sebe nejspíš strhal šaty, pomazal se lidskou krví a začal bych tančit uprostřed vší té zkázy.

„Klid, jenom jsem se potřeboval probudit,“ uklidnil jsem svou společnici a přátelsky se na ni usmál. Mělo to efekt spíš opačný, než jsem chtěl, ale to nevádí.

„Já jsem Tibor,“ podal jsem jí ruku.

„Eliška,“ stiskla mi pravici. To úplně běžné gesto vypadalo v naší situaci jako ta nejšilenější věc pod sluncem.

„Co budeme dělat?“ zeptala se mě Eliška.

„Kde bydlíš?“ zeptal jsem se já a v žaludku mě opravdu píchlo, jak mi v hlavě vybuchla myšlenka na můj domova na manželku. Fyzicky to zabořelo tak, že jsem se musel posadit na hromadu cihel, do které jsem před chvílí kopal.

„Tam,“ ukázala Eliška za mě a ruka se jí třásla tak, že pojmula polovinu obzoru. Přesto jsem pochopil, že ukazuje na dům, ze kterého jsme právě vypadli. Na dům, jehož půlka se rozprskla po kraji likvidujíc bezbranné chodce a jehož druhá půlka pukala a rozpadala se v zuřícím požáru, před kterým jsme jen tak tak utekli.

„Byl někdo doma?“ zeptal jsem se a strašně moc nechtěl slyšet odpověď. Přišlo jen přikývnutí, po kterém se mi dívka svezla do náruče a rozeřvala se na plné kolo. Já ji jen mechanicky hladil po

vlasech a snažil se nemyslet na to, jak dopadl náš dům. Vlastně čert vem dům, hlavně jak dopadlo sídlo manželčiny firmy.

S bláhovou nadějí zaplavující mysl jsem vytrhl z kapsy mobil a zkusil vytočit ženino číslo – samozřejmě marně. Telefon neměl ani čárku signálu, i když sám o sobě přístroj fungoval. Jenže vysílač nejspíš leží rozmetaný po okolí, jako všechno tady. Sakra.

„Kam teď, co teď,“ drtil jsem mezi zuby a bezmoc mnou cloumala víc, než vzlyky otrásající mladým dívčím tělem.

Bylo mi jasné, že bych mohl vyrazit hledat svou ženu, ale že by to bylo k ničemu. Nemělo by cenu rozběhnout se pěšky až do Ostravy přes kráteratou krajinu s bláhovou nadějí, že ji najdu sedět někde u cesty, jak čeká, až dorazí její manžel. Na něco takového se musím připravit, abych měl vůbec naději na úspěch. Na to, že by úspěch nemusel přijít z jiného důvodu, jsem si myslet zakázal. Určitě to přežila, stejně jako já. „Máš kam jít?“ zeptal jsem se tak šetrně, jak jsem dokázal.

„Ne,“ vzlykla Eliška a přimkla se ke mně ještě pevněji. Bylo mi jí líto. Já v jejím věku ztratit rodinu, asi se z toho zblázním. I v tomhle věku jsem k tomu teď měl nebezpečně blízko a to jsem neviděl dům se svými blízkými v hučících plamenech. Ale možná mě to ještě čeká.

„Takže půjdeme ke mně domů,“ řekl jsem jemně a rozhodl se nedodat „pokud můj dům ještě stojí“. „Já musím najít svoji ženu, ale ty tam budeš moct zůstat. Mám zásoby jídla a vody a to je v takovéhle situaci nejdůležitější.“ Mluvil jsem tak klidně, jak jsem dokázal a snažil se předestírat jasná a uklidňující fakta.

„Dobře,“ vzlykla Eliška a podívala se na mě jako zraněný koloušek. Nikdy jsem sice zraněného koloucha na vlastní oči neviděl, ale bůhvíproč se mi při pohledu do jejích očí vybavilo přesně tohle.

„Tak pojď, půjdeme,“ pomohl jsem jí vstát, postavil se sám a zase se rozhlédl kolem. Už jsem říkal, že totální devastace krajiny hrozně ztěžuje orientaci?

*

Po důkladném zamyšlení to ale nebylo tak hrozné. Obešli jsme čelo hořícího domu (překračování roztrhaných mrtvol bylo něco příšerného – Eliška mi zase málem rozdrtila ruku, já si kupodivu

nějak zvykl, nebo co), vyhnuli se zřícenému průčelí a vyšli na ulici, ve které jsem stál, když se to stalo. Místo domu před cukrárnou teď zabíral kráter dobře deset metrů v průměru.

„Budeme muset přes něj,“ pokrčil jsem rameny. Kráter našťěstí nevypadal hluboce, ani nebezpečně.

Rozhodně to byla bezpečnější cesta, než přelézat napadané trosky v blízkosti hořících kusů všeho možného.

„Počkej tady, zkusím, jestli nás to unese,“ vyzval jsem Elišku a opatrně zkusil nohou povrch kráteru. Podivně se leskl a vypadal pevnější než kámen – síla nárazu nejspíš stlačila hlinu a všechno ostatní do podstatně kompaktnější hmoty. Když jsem si představil potřebnou energii k provedení něčeho takového, přejel mi mráz po zádech – meteor zřejmě přiletěl směrem od cukrárny a tedy i od nás a tudíž většina nárazové energie šla do země a pryč od nás. Takže jsme přežili. Stejně ale nejspíš zařadovalo hlavně štěstí – meteor musel být současně hodně malý, jinak by nám nepomohli ani všichni svatí a šoková energie by nás rozptýlila na atomy. Jen mě ještě tak na okraj napadlo, co se asi stalo s tím meteoritem, který kráter vytvořil. Buď se při nárazu vypařil, nebo to vůbec meteorit nebyl. Podobné starosti ale bude lepší odložit na později. „Je to dobrý, dej mi ruku,“ chytil jsem dívčinu za tlapku a začal pomalu sestupovat po svažitém dně kráteru. Po čtyřech krocích mě do nosu udeřil jakýsi zápach. Ne, že by toho v okolí smrdělo málo – ohořelá těla, roztavená země, hořící plasty – ale tohle bylo, jako by mi někdo pálil gumu přímo pod nosem. „A sakra,“ pravil jsem, když se mi podařilo lokalizovat zdroj nelibé vůně. Zpod podrážek se mi tak líně vinuly proužky tmavého dýmu.

„Přidej,“ sykl jsem na Elišku a sám vykročilo poznání rázněji. On povrch kráteru sice byl dostatečně pevný na chůzi, ale zároveň byl pořádně rozpálený. Ještě o pár stupňů víc a temně by žhnul. Během pár desítek sekund pochopila i holka, co se děje a tak jsme se z kráteru na jeho druhé straně vyřítili jako párek sprinterů. Pokud by se někdy provozoval sprint po žhavých uhlících. „Sakra práce, to pálí,“ švihl jsem sebou na zem a horečnatě sundával své těžké kožené boty s tlustou podrážkou. Ta teď připomínala tekutý asfalt – po vzorku na podrážce nezbylo ani stopy. Když jsem vyprostil své nebohé nohy z

rozpálené obuvi, mocně jsem vzdychl úlevou. Vzduch, který mi ještě ráno připadal nesnesitelně horký, mě teď na napůl uvařených chodidlech chladil jako balzám. Podíval jsem se po dívčině – stihla se zout rychleji než já a chladivému vzdoušku pomáhala ještě foukáním pusou. „Teď ještě sto dalších a jsme doma,“ prohlásil jsem, když si Eliška přestala foukat na nohy. Podívala se na mne tak vyděšeně a mě samého napadlo, že mám podivně veselou náladu, když ještě takhle vtipkuju. Možná jsem ten zdravý rozum nezachránil tak rozhodně, jak jsem si myslel. Sevřel jsem malou dívčí dlaň o něco pevněji a rozhodl se, že od teď si budu dávat na svoje myšlenkové pochody větší pozor. Eliščin pohled ve mně totiž vyvolal pocit, že to strhávání šatů a pomazávání se lidskou krví pořád ještě není definitivně zažehnáno. Následující kilometr cesty se dá popsat jediňe jako cesta očiřtcem. Museli jsme se vyhýbat hořicím pokáceným stromům, kráterům s povrchem hladkým jako sklo, horám trosek, roztrhaným a neuvěřitelně znetvořeným mrtvolám a tisícovce dalších věcí. Jako například autům zaraženým do vozovky, poházeným obsahům bytů a obchodů (některé věci byly výbuchy vyhozeny z bytů naprosto neporušené – například jsme narazili na kožené křeslo hovící si uprostřed neporušené travnaté plochy, jako by ho tam někdo postavil v očekávání zahradní slavnosti v koženém provedení) a tak podobně. Všude vládl neuvěřitelný chaos a nikde nebylo ani živáčka.

„Myslíš, že ještě někdo přežil?“ zeptala se Eliška, jako by mi četla myšlenky.

„Určitě,“ odpověděl jsem pevně a opravdu mi bylo divné, že bychom byli posledními živými ve městě. Nebo na světě.

„Támhle,“ zaječela najednou dívka, až jsem nadskočil. Ukazovala někam do dáli. Upřel jsem tam pohled a zdálo se mi, že za hustou clonou kouře se něco hýbe.

„Nejsme sami!“ hulákala Eliška a táhla mě k tomu pohybujícímu se předmětu. Po deseti metrech jsem i já (s jedním okem pořád slušně zaneseným krví a mírným otřesem mozku) rozeznal, že k nám opravdu míří další člověk.

Po dalších deseti metrech jsem si tím přestal být tak úplně jistý. Člověk potácející se naším směrem byl totiž tak nějak nekompletní.

At' jsem se díval, jak jsem chtěl, chyběla mu jedna paže a obličej měl snad ohořelý. Upřímně jsem doufal, že je jenom špinavý.

„Pomoc,“ dolehl k nám hlas plný bolesti a ještě něčeho, co jsem nedokázal na první poslech identifikovat. Pak mi došlo, že ten člověk s utrženou rukou se směje, že přímo řve smíchy. Že to došlo i Elišce jsem poznal z toho, že se s hlasitým zajíknutím zastavila na místě a sevřela mi předloktí i druhou rukou. Člověk k nám dál klopytal přes rozbité cihly, kusy panelů, ze kterých vyčuhovaly ostré armovací dráty a vůbec přes všechno, co se na zemi válelo. Když jsem viděl, jak si muž roztrhl lýtko o jeden takový drát, začali jsme couvat. Taky proto, že už byl dost blízko na to, aby bylo vidět, že ten obličej opravdu nemá špinavý, že se mu jedno oko speklo na regulérní škvarek a že místo ucha má jen pár trásní zakrvácené kůže. A že z utrženého pahýlu ruky pořád stříká krev.

Ve chvíli, kdy mě napadlo, že tohle už opravdu není možné a že se každou chvíli musím probudit, se ten muž konečně skácel jako podřátý.

Celá scéna na nás oba zapůsobila takovým způsobem, že jsme se beze slova vrátili dobrých padesát metrů a vydali se jinou bývalou ulicí. Elišce drkotaly zuby a mně se houpal žaludek tak, že jsem to nezažil.

*

Dobrou půlhodinu jsme šli mlčky, když jsem v dálce něco zaslechl. Eliška samozřejmě taky. Znělo to jako lidské hlasy, ale zněly tak nějak rozjařeně. Samozřejmě nám to připomnělo nedávnou událost a tak jsme dál postupovali velmi ostražitě.

„Radši počkej tady, kdyby něco,“ zašeptal jsem a vůbec mi to nepřipadalo nepatřičné. Elišce taky ne, protože jen pokývala hlavou a neochotně se mě pustila.

Vyškrábal jsem se na hromadu trosk (naštěstí studených) a opatrně vykoukl nad okraj. Co jsem spatřil, mě zase o kousek posunulo k psychickému zhroucení.

Skupinka snad dvaceti cikánů se tryskem hnala za ženou s malým děckem v náručí. Na malou chvíli jsem zadoufal, že jí chtějí nějak pomoci, ale pak se realita přihlásila o slovo a z běžícího a

výskajícího hloučku vylétl první kámen. Na to, že jej hodila běžící osoba, zasáhl nepříjemně přesně – žena vykřikla, chytla se za kříž a upustila při tom děcko. Když hlavička děcka dopadla na kámen a vystříkla tmavá krev, zavřel jsem oči. Žena dopadla na kolena a vydala zoufalý uširvoucí výkřik. Pak ji skupinka dohonila. Pořád nevěřicně jsem zíral, jak létají další kameny, jak nohy v těžkých botách kopou ženu do břicha, jak ji ruce tahají za vlasy a bijí pěstmi do obličeje. Zaslechl jsem, jak jedna cikánka triumfálně řve něco, z čeho jsem pochytil pouze slovo „gádžo“. Hlavou mi probleskla myšlenka, ze které se mi udělalo špatně od žaludku a pak se scéna stala opravdu hnusnou. Že někteří cikáni nosí po kapsách břitvy, jsem věděl, ale ještě jsem neviděl, aby je použili. Navíc ne ve rvačce, ale ve sprosté, hnusné vraždě – několik rychlých švihnutí rukou a ženin obličej se změnil v kusy rozřezaného masa. Když jí ostří břitvy přešlo přímo přes oči, poprvé v tomhle postapokalyptickém světě jsem se pozvracel. Pak mě k tomu všemu ta banda zahlédla.

*

„Á... do prdele,“ řekl jsem kupodivu klidně, když se cikáni rozběhli ke mně. Napadená žena ležela vedle svého mrtvého dítěte a nehýbala se. Po tom, co jí udělali, jsem doufal, že je mrtvá. Jako možná budu za chvíli já. A Eliška.

Seběhl jsem násep tak rychle, jak to šlo, a řval z plna hrdla: „Utíkej!“

Elišce stačil jeden pohled na moje oči a víc nepotřebovala. Rozeběhla se jako o život ve směru, ze kterého jsme přišli. Já za ní.

V takovémhle terénu se moc běhat nedá. Pokud se ale za vámi žene banda krvežiznivých bestii, hodně to vaše běžecké schopnosti zlepší. Podle toho, co jsem za sebou slyšel, jsme cikánům unikali. Možná je to přestane bavit – takovíhle „lidé“ většinou chtějí ubližovat a ne běhat pro zdraví. Ve chvíli, kdy mi tahle myšlenka probleskla hlavou, Eliška zakopla a natáhla se jak dlouhá, tak široká. „Vstávej, sakra, zabijou nás,“ zabreptal jsem nezřetelně a tahal ji na nohy.

„Aúú,“ zaječela a chytla se za levé koleno. Mezi prsty jí prosakovala krev. Než mi hlavou stačila problesknout myšlenka, že

jsme totálně v hajzlu, doběhli cikáni na dvacet metrů a zpomalili. Jako by jim bylo jasné, že minimálně Eliška jim neuteče.

„Bude sranda, gádžo zasratý,“ oslovil mě zřejmě jejich vůdce a výmluvně zašermoval zakrvácenou břitvou ve vzduchu.

Pomalu jsem vstal a zvedl ruce před sebe, abych ukázal, že nebudu dělat žádné problémy a že neznamenám vůbec žádnou hrozbu.

„Dám vám peníze, dám vám, co chcete, nemusíte nám ubližovat,“ řekl jsem co nejmírnějším hlasem a myslel to upřímně.

„Serem ti na peniaze,“ plivl po mně šéf a předvedl pár bleskurychlých švihů břitvou, „teraz vám gadžom ukážeme, čo je to rasismus.“

Jako už poněkolkáté toho dne mě napadlo, že tohle je prostě a jednoduše sen, ze kterého se každou chvíli probudím. Přece není možné, aby přišel konec světa a místní cikáni to vzali jako signál, že si můžou beztréstně dělat, co je napadne. Takové věci se přece nestávají!

Jelikož mě ale takhle myšlenka napadla už opravdu poněkolkáté, vyrovnal jsem se s ní poměrně rychle. Takže jsem se stihl vyhnout prvnímu útoku cikána s břitvou – uskočil jsem právě včas, aby mi čepel neprojela břišní stěnou.

Ve chvíli, kdy mi závan vzduchu dýchl na břicho a dřív, než jsem oběma nohama znovu dopadl na zem, se ve mně cosi naštvalo. Cosi nebezpečného.

Bleskurychle jsem sáhl k opasku a vytrhl z malé nenápadné ledvinky cosi kulatého a krátkého.

Cosi s drsnou gumovou rukojetí.

Všiml jsem si, jak pobaveně se členové gangu tváří a pak jsem tím krátkým a kulatým švihl ve směru útočnickovy ruky.

Z pogumované rukojeti vyjelo šestnáct palců kalené oceli s ostrým zasvištěním. Černá trubka prořala vzduch a dopadla na předloktí milého Břítvy. Ozvalo se zaprašnění lámané kosti, břitva dopadla na zem a Břítva zařval a chytil se za přeraženou ruku. To bylo poslední, co tou druhou rukou kdy chytil. Než stačil zařvat podruhé, přetáhl jsem ho sérií prudkých ran přes zápěstí, ramena obou rukou a přes hrud'. Zvlášť do té poslední rány jsem vložil veškerou sílu, takže

cikán předvedl cosi jako náznak přemetu vzad – a to jsem ho vzal ještě jednou. Přes ohryzek.

Možná to tak nevypadá, ale teleskopický obušek je smrtící zbraň – Břítva dopadl na zem jako pytel brambor.

Chvilí panovalo nevěřičné ticho ze strany mojí i ze strany zbylých cikánů.

Pak bylo ticho přerušeno ohlušujícím řevem.

To jsem se na ně vrhl.

Než se vůbec stačili leknout, nebo dokonce nějak zareagovat, měli tři z nich proražené lebky a zpřerážené klíční kosti. Pak se konečně další tři probrali z leknutí a pokusili se na mě zaútočit. Proti kalené oceli jsou ale holé pěsti a kratoučké vystřelovací nože strašlivě nepraktické. Přesto mi čepel jednoho nože rozřízla triko na hrudi – tedy spíš roztrhla, než rozřízla, tihle lidi se o svoje zbraně evidentně dobře nestarají, takže mají nože strašně tupé. Přesto jsem ucítil ostrou bolest z pořádného škrábance. Ohnal jsem se obuchem, pak ještě dvakrát a pak jsem druhou rukou popadl úspěšného útočníka za vlasy. Jelikož jsem mu přerazil obě ruce a prošlápl koleno, visel v mé ruce za vlasy celou vahou. Muselo to asi dost bolet, ale myslím si, že takhle bolest byla to nejmenší. Kromě zpřerážených kostí a zmrzačeného kolena mu totiž ještě tekla po bradě krev spolu se zuby.

„Co jste zač?“ vypálil jsem na něj otázku. Jelikož přeživší útočníci prchali nadlidskou rychlostí, mohl jsem si trochu konverzace dovolit.

„Čo, čo?“ nechápal cikán mou otázku. Mně nebylo jasné, jestli mluví slovensky, nebo jen šišlá kvůli těm zubům.

„Co jste zač, že po něčem takovém útočíte na bezbranné lidi? Co s tímhle máte společného?“ ukázal jsem zakrváceným obuškem kolem dokola, abych obsáhl celou katastrofickou situaci. „Nič spoločného, viděli sme, že poliši sou v řiti, tak sme sa začli baviť se sviňami gádzovskými.“ Vzápětí mu došlo, co řekl (v jaké situaci to řekl) a zbledl jako stěna. Osobně jsem bledšího cikána nikdy neviděl.

„Svině odporné,“ odplivl jsem si mu do obličeje a úderem o jeho lebku jsem složil teleskop do výchozí polohy. Kupodivu jsem tím chlapa bezpečně poslal do krajiny snů. Nebo ho možná zabil, to je jedno. Na malý okamžik jsem se zarazil nad tím, jak mi je jedno, že jsem právě zabil člověka (a ne jednoho), ale v následujícím

okamžiku jsem nad tím jen pokrčil rameny. Lidé, kteří se chovají tak, jak jsem právě viděl na náspu, pro mě nikdy lidmi nebyli. Takže žádná vražda, pouhé utracení divé zvěře. Na hlubší zkoumání pocitů stejně nebyl čas.

„Jak to vypadá?“ sklonil jsem se nad Eliščino koleno a jemně jí odtáhl ruce stranou. Všiml jsem si přitom, že na mě kouká se směsicí strachu a současně i obdivu. Taková pěkná holka nejspíš má zkušenosti s podobnými skupinami výtržníků, proto ten obdiv k statečnému ochránci. „Bolí to moc?“ podíval jsem se jí do očí.

„Hmm,“ pokrčila rameny a já z toho gesta vycítil, že se bojí, jestli ji tu nenechám samotnou a bezmocnou. „Neboj, nenechám tě tu,“ řekl jsem zase tím jasným a pevným hlasem, kterým jsem ji dostával před cukrárnou z šoku. Usmála se na mě tak, že mě doslova zahřálo u srdce. Následně jsme nejdřív zkusili jít tak, že by se mě chytla kolem krku a nezatěžovala by zraněnou nohu. Bylo to ale k ničemu – nohou stejně zachytávala o všechno možné, takže si naražené koleno pořád namáhala a taky se takhle šlo strašně blbě. Jako bych měl tři nohy a neuměl tu krajní pořádně ovládat. Během deseti ušlých metrů jsme se málem třikrát přerazili.

„Takhle by to nešlo,“ prohlásil jsem pevně, sehnul se, popadl Elišku pod kolena a zvedl si ji do náruče. Napadlo mě při tom, jak je ta dnešní ultrahubená móda najednou užitečná. Holka vážila tolik, jako by byla uvnitř úplně prázdná.

Když jsem ušel asi tři sta metrů, musel jsem názor na dnešní stravovací návyky razantně přehodnotit. Nikdy jsem sice nesledoval, čím tak ultrazdravým se to moderní lidé živí, ale ať je to co chce, má to velice zajímavé vlastnosti. Pokud se člověk nedotýká nohama země (jako když ho někdo třeba nese), začne hmota tak nějak hutnět. Alespoň Eliška mi připadala každým ušlým metrem těžší a těžší. Ať si fyzikální zákony říkají, co chtějí. Pak se stalo něco, co mi dalo na gravitační problémy rázem zapomenout. Vyškrábal jsem se zrovna na jakýsi kopec plný ujíždějící sutě (a pěkně při tom funěl), a tím pádem získal dobrý výhled do kraje. „No do prdele, to není možné,“ vyletělo ze mě, až Eliška nespokojeně zasykla. Ale co bych si neulevil, když před sebou vidím něco takového – na rozdíl od krajiny, kterou jsem klopýtal poslední hodinu, se přede mnou

rozkládalo celkem dost málo poničené město. Většina domů stála, hořelo jich jen několik a celé prostředí vypadalo vůbec tak, že jsem dokonce poznával, kde jsem. Hned jsem vykročil čerstvějším krokem a namířil si to rovnou k mému domu. Úměrně *stupni poškození* se zvětšilo i procento obyvatel v ulicích. Kdybych situaci popsal slovy „všude panoval neuvěřitelný zmatek“, ani zdaleka bych daný stav nevystihl. Lidé pobíhali sem a tam, hulákali na sebe a snažili se zjistit, co se stalo. Podle mě to z pořvávání na ostatní nezjistí.

„Nikde nejsou policajti, ani hasiči,“ zašeptala mi Eliška zakřiknutě do ucha a já uviděl, že má pravdu – aut bylo sice všude dost (některá zdevastovaná k nepoznání), ale policajt, hasič, nebo dokonce doktor nikde. Napadlo mě, že jestli bylo zasaženo centrum města, tak tyhle tři složky organizovaného státu možná dočista zmizely ze světa.

„Nevím, co se stalo, nechte nás jít,“ skoro jsem odstrčil jakousi hysterickou ženštinu, která mi skočila do cesty a dožadovala se odpovědi nevybíravým křikem. Jako by skutečnost, že jsme vyšli živí z nejméně zasažené zóny zároveň znamenala, že víme, co se děje.

„A sakra, už to začíná,“ zamumlal jsem si pod vousy, když jsme zabořili do vedlejší uličky – skrz rozbitou výlohu se do doutnajícího obchodu s elektronikou cpala jakási banda pubertáků. Můj skromný názor na lidstvo je ten, že v těch nejhrůznějších situacích se projeví pravá lidská povaha a zavládne všeobecný hyenismus. Jako ten, který jsme viděli před slabou půlhodinkou v zničeném centru a jako ten, který se odehrával právě teď před námi.

„Půjdem radši jinudy,“ řekl jsem a prudce změnil směr – obušek mám sice připravený v ledvince, ale ono je vždycky lepší se boji vyhnout, pokud to jen trochu jde. Na rozdíl od Romů se naštěstí tahle banda zajímala jen o peníze a elektroniku. Tak nějak mě v hlavě zastudila myšlenka typu „*a bude hůř*“. Přidal jsem do kroku.

Doma

Jestli mi po spatření relativně nezasazeného okraje města spadl ze srdce kámen, tak při prvním zahlédnutí mého domu to byl regulérní balvan. Dům stál. Pravda, dobrá polovina byla tak nějak rozmetána po kraji, ale můj konec vypadal nedotčeně (až na vyražená okna) a co víc, dům nehořel. „A jsme doma,“ vysvětlil jsem Elišce, proč jsem si tak mocně oddychl.

„Pane inženýre, vy žijete, to je hrůza,“ začala ječet paní Vonásková ze shluku sousedů, kteří se shromáždili před domem. Rozhodl jsem se nepřemýšlet nad tím, jestli je hrůza, že jsem naživu, nebo co to ta vlezlá baba myslela a vypálil jsem otázku: „Nebyla tu moje manželka?“

„Kdepak, ale nemějte strach, určitě je v bezpečí mimo město,“ odpověděl mi pan Pecinovský. Ten je známý tím, že denně vysedává u okna a sleduje, co se kde děje. Takový místní zpravodaj. Většinou jsem při míjení jeho okna v přízemí bojoval s touhou říct mu cosi o poslední výspě StB, ale teď jsem byl najednou rád, že tu někdo takový je. „Co říkají v rádiu, nebo v televizi?“ zeptal jsem se.

„Rádio ani televize nevysílá,“ pravil pan Pecinovský a ostatní sousedé vážně pokyvovali a prohlíželi si Elišku. Rozhodl jsem se zvědavé pohledy ignorovat a několika dalšími dotazy vyzvěděl, co se dělo tady, na okraji města. Podle sousedů skákajících si do řeči to zde bylo hodně podobné tomu, co jsem zažil v centru, jen v podstatně slabším provedení. Z nebe prý spadlo asi šest kamenů (sousedé tomu říkali celkem trefně „ohnivé čáry“), které rozbily pár domů v dohledu a způsobily několik lokálních požárů. Kuriózně na náš dům nespadlo vůbec nic, jeho levá polovina se zhroutila zřejmě od otřesů půdy. V duchu jsem si pomyslel něco o bezpečném bydlení a vyzvídal dál. Zaručených informací už moc nebylo – nefungují mobily, telefony, rádia, televize. „Musím něco udělat s tou hlavou,“ rozloučil jsem se neurčitým gestem se sousedy a vyrazil i s Eliškou do schodů.

Zbývalo vyběhnout do třetího patra (kaluž zvratků tam pořád byla) a už jsem odemykal trojici zámků na dveřích svého bytu.

Elišku jsem při té příležitosti opřel o stěnu, protože jsem se nemohl zbavit paranoidní představy, že na mě bude v mém bytě čekat rabující dav. Nečekal.

„Tady si lehni, přinesu ti něco na to koleno,“ dovedl jsem Elišku ke gauči a vyrazil do koupelny pro sadu první pomoci. Cestou přes kuchyň jsem mrkl z vytlučeního okna a letmo zhodnotil situaci – opravdu to vypadalo, že blízké sousedství je relativně nezasažené, kdežto z centra, odkud jsme přišli, stoupal hustý dým a byly vidět četné požáry.

V koupelně jsem zjistil, že voda stále neteče, sebral lékárníčku, přešel k ledničce v kuchyni a vytáhl neslazenou minerálku, kterou jsem v ranním rozbuzání přehlédl. Pak jsem gentlemansky věnoval pozornost Eliščině kolenu – po vymytí rány (dívka jen statečně usykávala) se ukázalo, že to není tak strašné. Bude stačit pořádný obvaz a určitě pár dní klidu. To první jsem měl, o tom druhém se dalo úspěšně pochybovat. „Odpočivej, jdu se dát do kupy,“ řekl jsem a zamířil zpátky do koupelny. Ani moje hlava nevypadala tak špatně, jak jsem se bál. Vypláchl jsem si oko minerálkou (ani to neštípalo), vyčistil tržnou ránu na čele peroxidem (to už štípalo jako čert) a omotal si hlavu slušivým obvazem. Triko jsem rovnou zahodil a prohlédl si v zrcadle ránu na hrudi. Opravdu to byl jen škrábanec, který stačilo polít desinfekcí a přelepit pár kousky náplasti. Ruka opravdu nebyla zlomená a po zátěžovém testu sedmnáctiletou dívkou to vypadalo, že jí v podstatě nic není, jinak by dávno vypověděla službu. Mávl jsem tedy nad ní druhou rukou, navlékl se do čistého trika a vrátil se za Eliškou se sklenicí minerálky.

Je čas zjistit, na čem jsme.

Přitáhl jsem si křeslo blíž k televizi a cvakl ovladačem. První, druhý i třetí program vysílal pouze rušení, čtvrtý a další jsme pro změnu nikdy neměli. Po počátečním nárůstu optimismu se mi v žaludku usadil jakýsi ledový knedlík. Ještě před chvílí jsem si myslel, že sousedi s tou nefunkčností televize nemístně přehánějí. Doufal jsem, že meteorická bouře zasáhla jen střed našeho města, že máme jen urvanou anténu na střeše, že nejde proud, doufal jsem zkrátka v cokoli. Teď začínaly dostávat moje naděje pořádně na frak – tohle na místní poruchu nevypadalo. A televizní vysílač je přece až

někde u Ostravy. Pokusil jsem se utěšit myšlenkou, že náhoda je blbec a ten vysílač možná dostal zásah jediným kamenem, který u Ostravy spadl, ale nějak jsem se nedokázal přesvědčit, že nekecám.

„Třeba je urvaná anténa na domě,“ pronesla Eliška nahlas jednu z možností, které se mi honily hlavou. „No nevím,“ odpověděl jsem chmurně a pustil automatické ladění. Sice mě nenapadalo jediné rozumné vysvětlení, proč by se měly naladěné kanály najednou posunout na jinou frekvenci, ale člověk nikdy neví, zvláště v situaci, se kterou nemá zkušenosti. Třeba vypukla válka a naše vláda provizorně vysílá z nějakého tajného protiatomového krytu na náhodně zvolené frekvenci.

Nechal jsem ladění projet třikrát za sebou, ale neobjevil se ani náznak jakéhokoli signálu. Za jasných dní se mi občas dařilo chytit satelit polské televize, byť bez zvuku a s obrazem tvořeným napůl změním a napůl trojitým duchovitým obrazem. Ted' jsem nezachytil ani stopu něčeho podobného. „Zkusíme ještě rádio,“ řekl jsem do napjatého ticha a bíle znící přístroj vypnul. Zapnul jsem velkou hi-fi věž a na chvíli nedýchal. Pak už to nešlo vydržet, tak jsem se zas nadechl. Ale strašně nerad – ani rádio nevysílalo na jediné frekvenci, kterou jsem měl v předvolbách. Sáhl jsem po ručním voliči frekvence a začal pomalu, pomaličku projíždět celou stupnicí. Slabé šumění střídalo silné, ale jinak nebylo z přístroje slyšet vůbec nic.

Prásknul jsem ovladačem o zem a na chvíli opřel hlavu o chladné dřevo nábytkové stěny. Jestli není slyšet nic z rádia, na které se mi jednoho krásného dne podařilo chytit jakousi japonskou stanici, tak to je hodně, hodně, hodně špatné. To může znamenat, že tohle se stalo na celém světě. A taky klidně, že nepřežil nikdo, kdo by mohl vysílat. A že to pravděpodobně znamená, že je moje žena po smrti. „Kurva,“ práskl jsem pěstí do dveří skříně, až mi z kloubů vystřelila ostrá bolest. Uslyšel jsem, jak se Eliška zvedá z gauče a ve vyleštěném povrchu skříně viděl, jak jde ke mně a konejšivě mi klade ruce na ramena.

„To bude dobrý, uvidíš,“ zašeptala mi do ucha uklidňujícím hlasem. Zvláštní, čekal jsem, že do šoku po ztrátě rodiny upadne ona.

„Nebude, svět je v prdeli,“ vyletěl jsem a znovu inzultoval dveře skříně. Ruce mi zmizely z ramen a Eliška se zhroutila zpátky na

gauč. Za chvíli jsem uslyšel, jak vzlyká do dlaní, ale neotočil jsem se a ani se ji nepokusil uklidnit. Bylo mi, jako bych měl uvnitř hlavy a celého těla dokonalé prázdno. Nevím, jak dlouho jsem tak seděl na podlaze, opíral se hlavou o skříň a snažil se na nic nemyslet, ale když jsem zase začal vnímat realitu, slunce už oknem do kuchyně nesvítilo. Takže asi bude k poledni. Napadlo mě, jestli bych neměl jít do koupelny a podřezat si hezky ve vaně žíly. Pak mě tak nesmyslně napadlo, že voda přece neteče, takže se do vany naložit nemůžu. Tahle myšlenka mi najednou přišla tak směšná, že jsem se neudržel a potichu se uchechl. To mě rozesmálo ještě víc, tak jsem se rozesmál hlasitěji. Za chvíli jsem se řehlal na plné kolo. Pak jsem začal smíchy řvát. A víc a víc a víc.

„Přestaň,“ zařvalo mi najednou něco do obličeje a na tvář mokrou slzami smíchu mi dopadla drobná dlaň.

Drobná, ale překvapivě razantní. Přestal jsem se smát, jako když utne. „Díky,“ zatřásl jsem hlavou a postavil se. Ta facka mi pomohla tak, že byste tomu nevěřili – najednou jsem měl opět jasno v tom, co musím udělat. Postarat se o Elišku, připravit se na cestu a najít manželku. I v případě, že je celý svět v prdeli, pořád to neznamená, že moje žena je mrtvá. Třeba zrovna v tomhle okamžiku jede svým autem zpátky domů. Třeba meziměstská silnice vůbec nebyla zasažená. Třeba... „Jasně, do té Ostravy se vůbec nemusela dostat,“ skoro jsem zařval. Pak mi došlo, že odjížděla dřív, než jsem se já vypravil na úřad práce, že jsem tam strávil přes dvě hodiny a že jsem ještě pak seděl v hospodě. Minimálně půlhodinu. Pak to začalo. Takže moje žena je teď nejspíš někde v Ostravě, nejspíš ve firmě, kde pracuje. Na to, v jakém stavu je budova firmy, jsem radší nemyslel. Moje myšlenkové pochody mi asi musely být vidět na obličeji, protože se s gauče ozvala Eliška: „Jestli se začneš zase smát, tak ti fláknou takovou, žes to nezažil.“

„Klid, do konce života veselý nebudu,“ odvětil jsem a zároveň mě napadlo, že jsem vlastně ještě nezkusil síť.

„Hm, tak nic,“ pokrčil jsem rameny, když se počítač zapnul a skoro hned nato zase vypnul. Dráty elektrického vedení musí být potrháné po celém městě, takže elektriků pro televizi a rádio jsem bral z akumulátoru, který jsem si kdysi připojil k elektrickému

vedení kvůli výpadkům proudu a počítači. Nic nenaštvete tak, jako když uprostřed práce vypnou proud a hodinu vyráběný soubor je nenávratně ztracen. Teď jsem ten akumulátor vyždímal zapnutím televize a laděním rádia.

„Zůstaneš tady, zamkneš se a nevystříčíš nos,“ začal jsem se připravovat na odchod.

„Ty jako někam jdeš?“ zeptala se Eliška podivně klidným hlasem.

„Jo, musím najít ženu.“

„Půjdu s tebou!“

„To teda nepůjdeš,“ zastavil jsem se na půl cesty do kuchyně, „máš poraněné koleno, zdržovala bys mě a kromě toho je to venku nebezpečné, jak sis asi všimla.“

„Jo, ale co když někdo vlezde sem?“

„Nesmysl, mám bezpečnostní dveře, zámek a ještě dva další, normální zámky. Kromě toho jsou tu sousedi.“

„Nenechávej mě tu samotnou, prosím,“ změnila najednou taktiku, „vím, že se skoro neznáme, ale nenechávej mě tu, fakt, prosím.“ Měl jsem chuť jí natvrdo říct, ať na mě nevytahuje tyhle tajné ženské zbraně, ale nějak jsem neměl to srdce. Místo toho jsem si k ní dřep l a vzal ji za ruku. Je zajímavé, jak takový post up na ženské funguje.

„Slibuju, že se vrátím,“ zahleděl jsem se jí hluboko do očí.

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

A bylo to.

Vytáhl jsem ze skříně batoh a rukou při tom zavadilo nějaký kožený řemínek. Zatáhl jsem a ze dna skříně se na světlo denní dostal můj starý vojenský dalekohled v kvalitním koženém pouzdr u. „No ne, na tebe bych úplně zapomněl,“ sdělil jsem mu důvěrně a hned nato mě napadlo, že by možná nebylo špatné zjistit, jaká je situace v dohledu našeho domu.

„Jdu na chvíli na střechu, podívat se po okolí,“ informoval jsem Elišku a začal odemykat dveře.

„Já jdu taky,“ byla za mnou rychleji, než jsem stačil odemknout druhý, dolní zámek.

„Když myslíš,“ nebyl jsem proti.

Na chodbě jsem otevřel dveře skrývající žebřík na půdu, zavěsil si dalekohled na krk a vylezl po pár příčlích až k poklopu.

„Jak dlouho nikdo neotvíral tohle...“ zabručel jsem si pod vousy a zabral plnou silou proti kličce držící poklop zamčený. Nejdřív to sice vypadalo, že titěrný kousek kovu spíš urvu, než se mi s ním podaří otočit, ale pak to najednou povolilo a západka vyjela ze zárubní.

„Poslední varování,“ shlédl jsem dolů na dívku, „na půdě je větší bordel, než si umíš představit a nám neteče voda. Takže si nebudeš mít kde vyprat tu svoji sukýnku.“

„Nežvaň a radši mi pomoz nahoru,“ zdravě se namíchla a já se nepatrně usmál – drobným popíchnutím se mi podařilo nám oběma trochu pozvednout náladu. A že jsme to potřebovali. Na půdě nebyl takový nepořádek, jaký jsem si představoval. Bylo to tam snad stokrát horší. Hromady sazí vířily ve vzduchu (kterého sem urvaným koncem střechy proudilo opravdu dost), po celé ploše půdy byla silná vrstva holubího trusu a v něm, jako v mělkém moři, se považovalo všemožné harampádí. „Co ty lidi neodtáhnou na půdu,“ zavrtěl jsem hlavou nad starým gaučem s roztrhaným potahem a vyčuhujícími péry. Neměl jsem jasno v tom, jak se taková věc dokázala na půdu dostat a jako technika mě podobné věci zajímají tak nějak od přírody.

„Tak co tam děláš?“ houkl na mě zespona mladý dívčí hlas.

„Zjišťuju, jestli je tu bezpečno,“ houkl jsem dolů já a pomohl Elišce prolézt poklopem.

„No nazdar,“ nakrčila nos Eliška, když jsem jí pro názornost přešel po půdě sem a tam paprskem baterky. „Snaž se vyhýbat tomu harampádí, do hoven šlápneš stejně,“ instruoval jsem ji a vydal se nechutným povlakem podlahy k nejbližšímu světlíku.

Zopakoval jsem si boj s nepoddajným jisticím mechanismem a opatrně se vyškrábal na střechu. Už na první pohled bylo vidět daleko, předaleko. Ale radši bych neviděl.

Pomohl jsem Elišce za mnou a pak jsme se oba přesunuli na lávku se zábradlím, po které chodívají kominíci. Sice jsem tady nikdy žádného neviděl, ale zas nepostávám celé dny u kukátka a nevyhlížím kominíky.

Opatrně jsem vyndal dalekohled z pouzdra a pro jistotu si přehodil přes krk řemínek, kterým byl opatřen.

Pak jsem se zhluboka nadechl a rozhlédl se po kraji zrakem zesíleným řadou čoček.

Neměl jsem to dělat.

Nejdřív jsem přehlédl blízké okolí a zjistil, že to nevypadá zrovna růžově. Policejní auto nebylo nikde vidět ani jediné, hasiči a záchranka na tom byli navlas stejně. Sem tam se na chodníku nebo na silnici váleli zranění – ať už z nabouraných aut, nebo ze zřícených domů. Zahlédl jsem i pár mrtvol v dost ošklivém stavu – vypadaly jako oběti požáru. Jinak se na několika místech loupilo, před většinou domů postávali debatující nájemníci a blíž k centru to dokonce vypadalo, že někoho napadlo zřídit polní lazaret. Mě napadlo, že bych tam mohl případně uklidit Elišku, ale když jsem se znovu podíval na rabující lidi, rychle jsem nápad zapudil. Kdoví, co tyhle hyeny napadne, když se policie nebo jiná ruka zákona neobjeví ani do večera. Radši jsem na to nemyslel a zaměřil pozornost víc do dálky. Přes zcela zdevastované centrum jsem přešel jedním rychlým pohledem – vypadalo to tam tak, že jsem musel žasnout nad tím, jak se nám dvěma podařilo přežít. V tenhle okamžik už tam nestál jediný dům a krátery byly místy tak husté, že se překrývaly. Jediné, co mě na té scénérii uklidnilo, byl fakt, že se požáry ze zničených domů nebudou šířit. Na rozmetaných ulicích nebude mít oheň potravu. Když jsem přeměroval pohled ještě dál, ukázalo se, že katastrofa postihla opravdu hlavně centrum města – na druhém konci to vypadalo velice podobně, jako v našem sousedství pár hořících a pár zborcených domů, ale jinak nic zvláštního.

Dál za městem to vypadalo ještě líp. Co jsem dokázal rozpoznat, tak tam snad nebyl jediný kráter a dokonce se tam pohybovalo pár aut. Absurdně mě napadlo, že šoféři možná nevědí, co se ve městě stalo. Vzápětí mě napadlo, že možná nebudu muset pěšky, pokud z některého souseda vyžebraám klíčky od auta. To byla tak lákavá představa, že jsem upustil dalekohled a zůstal zírat jako u vytržení.

„Půjč mi to taky,“ vytrhla mě Eliška z radostných úvah o tom, jak vtrhnu do Ostravy jako rytíř na bílém koni a vysvobodím svou manželku ze setmělé kanceláře. Zavěsil jsem jí dalekohled na krk a dál se opájel tou skvělou představou. Pokud jste si někdy mysleli, že jste přišli o nejdražší bytost na světě a pak jste zjistili, že to nejspíš

není pravda, chápete, jak mi bylo. Krásně. A hlavně kvůli těm autům. Přitom mě nerozradostnilo ani tak to, že vidím funkční automobily s živými řidiči, ale prostá logická úvaha, která se přímo nabízela. Jestliže vidím auta na silnici z Ostravy, znamená to, že Ostrava je buď úplně nezasazená (navzdory neexistenci televizního a rádiového vysílání), nebo dopadla hodně podobně jako moje město. Protože nám s Eliškou trvala cesta sem zhruba hodinu. A jak dlouho trvá, než se dostanete z Ostravy k nám? Míň, než hodinu! To znamená, že řidiči museli vyjet až poté, co katastrofa začala. A že tedy museli nejdřív katastrofu někde přežít, aby mohli vyjet. A že tedy je naděje. O to větší, že firma mojí ženy není v centru Ostravy. Je na kraji. Skoro jsem se na střeše roztančil radostí.

*

Nechal jsem Elišku důkladně si prohlédnout terén a pak jsme se v podstatně lepší náladě vrátili zpátky do bytu. Rohožku, o kterou jsme si očistili boty, můžu rovnou vyhodit. Schoval jsem dalekohled zpátky do skříně a vylovil původně hledaný batoh. Nebudu sice možná pryč moc dlouho, ale v takovéhle situaci je důležité myslet na všechny možnosti. Z lednice jsem vylovil dvoulitrovku minerálky (ještě, že nakupujeme vždycky ve velkém) a šišku salámu.

Přidal jsem půl bochníku chleba ze spíže a měl vystaráno se svačinou na cestu. Teď ještě nějaké to vybavení. Základní výbavu pro přežití nosím spolu s malým nožem pořád v kapse – je tam pár jehel, chirurgická nit, dvě žiletky, dva kondomy, malé zrcátko, zápalky a vůbec všechno možné, co člověku na pustém ostrově nebo v postapokalyptickém světě může zachránit život. Vždycky jsem si myslel, že pustý ostrov je ta pravděpodobnější varianta.

„Měl bych mít zbraň,“ řekl jsem neadresně a myslel přitom na lůzu, která si pod dojmem eliminované policie začala patřičně vyskakovat. Obušek mám sice pořád na svém místě, ale to brzy nemusí stačit. Po krátkém zaváhání jsem ze skříně vyhrabal svůj starý zálesácký nůž a připjal si jej na opasek. Na obranu sice je daleko lepší ten obušek, ale z psychologického hlediska má takový nůž s dvacetimetrovou čepelí také svou váhu. Pistoli jsem vždycky chtěl, ale od jejího pořízení mě odrazovala byrokracie,

jakou je třeba projít pro získání zbrojního průkazu. A taky jsem si nebyl jistý, jestli bych dokázal vystřelit na člověka, kdyby mě někdy přepadli. Nakonec jsem se rozhodl, že bych to možná nedokázal a pořídil si ten obušek. A jak by se teď taková kvalitní pistole hodila. Po zážitku s cikány jsem už neváhal, zda bych dokázal vystřelit na člověka. Postřílel bych ty svině třeba zezadu, kdybych tím mohl zabitou ženu zachránit. „No nic, bude mi muset stačit tohle,“ rozhodl jsem rukama nad svou bojovou výbavou a hodil si batoh na ramena. Samozřejmě, že mě napadlo jít a sehnat si pistoli nyní. Bohužel, problém s vlastněním zbraně se přesunul z roviny byrokratické do roviny geografické. Jinak řečeno, jediná prodejna zbraní v Karviné se nachází v centru. Nacházela.

Ještě jsem vybral všechny peníze ze šuplíku (z katastrofických knih vím, jakou cenu má například voda v situaci, ve které jsem) a tím byly přípravy u konce.

„Nejpozději do čtyřiaadvaceti hodin jsem zpátky,“ řekl jsem Elišce, která mě dokulhala vyprovodit až ke dveřím, „v ledničce je dost jídla na týden, minerálek minimálně na tři dny a víc mě nenapadá, co bych ti ještě řekl.“

„Hodně štěstí, Tibore,“ popřála mi a vzápětí jsem inkasoval rychlou pusu na tvář. „Čím jsem si tohle zasloužil?“ usmál jsem se potěšeně a jal se znovu odemykat všechny zámky. Když jsem za sebou dveře zaklapl (Eliška stála tak ztraceně v chodbě, až jsem jí skoro řekl, aby šla se mnou), zase jsem zámky pěkně jeden po druhém pozamykal. Jistota je jistota.

„Kdo z baráku má nejlepší auto a kdo mi ho bude ochotný půjčit?“ uvažoval jsem nahlas, když jsem slézal ze schodů. Většina důchodců auto nemá, čímž se mi výběr poněkud zužuje – konkrétně na dva lidi. Jako první byla po cestě paní Jančíková, boubelatá padesátnice s jazykem ostrým jako pověstná japonská katana. Jak jsem se před chvílí přesvědčil pohledem z okna, venku už nepostává a tudíž bude doma. Odhodlaně jsem se opřelo její zvonek, rozhodnut neustoupit a klíčky od auta z ní vyrazit. „Blbče, takhle bys tu mohl stát až do soudného dne,“ vynadal jsem si, když mi došlo, že zvonit na zvonek, když nejde proud, je hovadina velkého kalibru. Sundal jsem prst ze zvonku a rádně zabušil pěstí.

„Kdo je?“ ozvalo se zpoza dveří vysokým hlasem. Jako bych nestál ksichtem přímo před kukátkem.

„To jsem já, Tibor Lánský,“ zvolal jsem na zavřené dveře.

„Á, pan inženýr,“ otevřely se dveře. Je zajímavé, jak někteří lidé dokáží říct „inženýr“ stejným tónem, jako by říkali „pakáň zlodějská“.

„Dobrý den, paní Jančíková, měl bych na vás velkou prosbu,“ začal jsem kajícím, prosebným tónem. Některým lidem dělá dobře, když se jim takhle neupřímně leze do prdele, „musím najít svou paní a vy byste mi mohla pomoci.“

„Co potřebujete?“ šla přímo k jádru pudla paní Jančíková. Tón jejího hlasu tentokrát říkal: „Táhni, odkud jsi přišel, parchante.“

„Kdybyste mi půjčila auto, byl bych vám moc vděčný,“ podíval jsem se na ni tak, že bych hladovým štěňatům mohl dávat hodiny v psím pohledu.

„Auto je syna, na to zapomeňte,“ mávla rázně rukou ta dobrá žena a chystala se zabouchnout mi dveře přímo před nosem.

Tak to tedy ne, vážená.

Vrazil jsem mezi dveře nohu v kožené botě a vytasil peněženku: „Nechci to zadarmo, paní Jančíková, a moc, moc byste mi pomohla.“

Důchodkyně si nejdřív dlouze změřila mou nohu, pak pohled přesunula na peněženku a já přímo viděl, jak jí v hlavě šrotují kolečka. Nechat toho hajzla vzdělanýho ve štychu nebo si na něm namastit kapsu? Nakonec zvítězila hamižnost: „Já bych od vás nic nevzala, pane inženýre, ale to víte, auto je syna a ten by se moc zlobil, kdybych vám to auto půjčila jenom tak.“ Bylo mi to jasné: „Spraví to tisícovka?“

„No víte, on má nové pneumatiky...“

„Tedy dva tisíce.“

„A taky nové čelní sklo...“

Mohl bych jí dát víc, v kapse jsem měl dobrých dvacet tisíc, ale tohle vyžirkovství mě hrozně štve, takže jsem situaci trochu přiosťil: „Hrozně rád bych vám dal za takovou velkou laskavost víc, ale bohužel momentálně nemám. Ale určitě se dohodneme, jsme přece sousedi. A sousedi si musejí pomáhat.“ Kdybych při těch slovech tak nenápadně nepřejel rukou po pouzdru s nožem, libá slova by asi

zůstala neoslyšena. Takhle paní Jančíková trochu zbledla, sklouzla pohledem po tom krásném zálesáckém noži, po mé noze stále v jejích dveřích a nakonec se mi zahleděla do očí. Ne jsem si tím jistý, ale možná tam vyčetla zcela jasnou myšlenku, že kvůli své manželce jsem ochoten vzdát se zásad a ty pitomé klíčky od auta si vzít třeba násilím. Nejspíš si i uvědomila, že od té události se neozvala jediná policejní houkačka.

„A to máte pravdu, pane inženýre,“ prudce změnila tón na celkem přátelský a sundala z věšáčku klíčky. „Tady máte a hodně štěstí s vaší paní.“

„Děkuju vám, moc jste mi pomohla,“ vtiskl jsem jí do ruky ty dva tisíce (ať vidí, že jsem slušný člověk, megera) a rozběhl se po schodech dolů.

Ze vchodu jsem vyběhl takovou rychlostí, že jsem se málem přerazil o pana Josefského, který zpoza skleněných vchodových dveří cosi pozoroval.

„Málem jsem vás zabil, pane Josefský,“ vyčetl jsem mu a zeptal se, co tak upřeně pozoruje. Když jsem se podíval ve směru, kterým ukazoval, zařval jsem jako tur a vrhl se ven. Auto paní Jančíkové se stalo terčem útoku party ani ne patnáctiletých kluků.

„Jděte od toho auta, parchanti zatracený,“ zařval jsem a rozeběhl se přímo na ně. Ne jsem žádný bijec, ale nejhůř taky nevypadám – sotva kluci spatřili, jak se tvářím, vzali nohy na ramena. „Hajzlíci,“ ulevil jsem si při pohledu na vyražená skla a poškrábaný lak. Naštěstí pneumatiky vypadaly v pořádku a do motoru ti grázlové určitě nelezli. Chtěl jsem se ještě pana Josefského zeptat, proč na kluky nezařval a místo toho se schovával v chodbě, ale pak jsem nad tím mávl rukou – vlastně jsem to i chápal. V dnešní době jsou dorostenci tak oprsklí, že jako vetchý důchodce bych se sám bál ozvat i normálně. V situaci, kdy je policie nejspíš vyřazena ze hry, bych se asi taky spíš schoval, než abych na sebe ještě upozorňoval. „Moc si těch dvou tisíc neužiješ, babo, budeš kupovat skla,“ ulevil jsem si aspoň na adresu paní Jančíkové a nasedl do auta.

Motor chytil na první pokus.

*

Vyhnul jsem se pár lidem v šoku, bezcílně bloumajícím silnicí, objel pár hromad sutin a namířil jsem si to přímo na Ostravu. Přesně, jak jsem čekal, byla silnice úplně v pořádku. V pořádku a prázdná. Jel jsem dobrých pět minut a nepotkal jsem jediné auto.

„Sakra, to se mi nechce líbit,“ zachmuřil jsem se a šlápl na plyn – čím míň aut na silnici, tím míň přeživších to znamená.

Nervozita mnou přímo cloumala, takže jsem přidával a přidával, až jsem jel stošedesátkou. Vítr mě až skoro bolestivě šlehal do obličeje, ale jelikož jsem měl na očích sluneční brýle, tak to nevadilo. Stejně ale jízda bez předního okna není to pravé ořechové.

Podél silnice do Ostravy je to samý rodinný domek. Letnými pohledy do stran jsem zjišťoval, že jejich obyvatelé většinou postávají venku a dalekohledy sledují vzdálená města. Někteří si kvůli tomu vylezli na střechu. Víc jsem nezjistil, protože koukat v stošedesátikilometrové rychlosti po lidech není úplně nejlepší nápad, i když máte silnici sami pro sebe. V následujících okamžicích se tahle úvaha ukázala být životně důležitou.

Právě jsem minul ceduli vítající cestovatele v Orlové, když jsem zahlédl, že silnice přede mnou jaksi končí.

Dobře dvacetimetrovým kráterem.

„Do hajzlu,“ zaječel jsem a zašlápl brzdový pedál skoro až na silnici. Kdyby cesta nebyla vysušená jak troud uprostřed Sahary, nejspíš bych skončil svůj život v hořícím autě na dně kráteru. Takhle jsem se během desetin sekundy jen stačil pomodlit, aby ABS zvládlo auto ubrzdit dřív, než se před smrtí poprvé v životě proletím.

Zvládlo.

Když se to tak vezme.

Dobrých pět minut po úplném zastavení auta jsem jen nehybně seděl, drtil volant, měl zavřené oči a zhluboka dýchal. Snažil jsem se tak uklidnit žaludek, který se mi nepříjemně bouřil. Aby taky ne, když jej podráždil nejdřív šok a teď mu neprospívalo ani pravidelné houpání auta. Abyste rozuměli, auto zabrzdlilo takovým způsobem, že jeho přední polovina i se mnou strměla nad okrajem kráteru a ta zadní se líně houpala nad pevnou silnicí.

„Sakra, tohle jsem někde četl,“ hlesl jsem do absolutního ticha a nechal se zhoupnout nahoru a dolů.